

Sport Times

НАВЧАЛЬНИЙ «САМВИДАВ» СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ
«ЖУРНАЛІСТИКА» ХДУ

Жовтень 2010, №1(1)

Від редакції:

Sport Times – ексклюзивний «самвидав» на спортивну тематику, аналогів якому ще не було в нашому інституті. Саме тут ви зможете прочитати різноманітні інформаційні та аналітичні матеріали студентів, які знаються на спорті. Пізнати проблеми та перспективи розвитку українського спорту. Дізнатися про останні найважливіші події у світі спорту. Як грає наша збірна з футболу? Результат бою Кличка? Історія українського баскетболу? Навіть новини автоспорту! Все це ви знайдете на сторінках нашого «самвидаву». Читайте! Щиро раді новим кореспондентам, матеріалам, ідеям і порадам по удосконаленню нашого **Sport Times**.

Чемпіон. Дебютант. Фаворит

Закінчився перший круг Чемпіонату України з футболу між командами Другої ліги. Несподівано для всіх його лідером став дебютант професійних змагань, клуб з невеличкого міста на Херсонщині – новокаховська

«Енергія».

Нова Каховка скупилася за справжнім футболом, точніше більшість мешканців вперше побачили такий футбол живою. Від вболівальників зі стажем дізнаєшся, що були такі часи, коли до нас приїжджав гранд усього українського, тоді ще радянського, футболу київське «Динамо». З розвалом СРСР став розвалюватися і український футбол, який тільки за останні кілька років почав потроху відроджуватися.

За часів Незалежності у Новій Каховці футбол втрачав свою популярність, адже мало кого зацікавлять матчі чемпіонату Херсонської області. Ситуація з місцевим футболом ставала все гірше і гірше. Кілька років тому містом пройшла чутка, що славетний стадіон «Енергія» хочуть знести. І ось тоді усі згадали про футбольну команду, яка може залишитися без своєї домівки, а мешканці міста втрачуть останню змогу подивитися живий футбол. Місцева влада і усі охочі почали шукати пристойного спонсора. Згодом він знайшовся. Меценати футбольного клубу зуміли налагодити інфраструктуру клубу, купили для команди сучасний автобус, уклали із гравцями вигідні угоди.

Із новим спонсором «Енергія» подала заяву для участі у Другій лізі Чемпіонату України з професійного футболу. Але для цього ще потрібно було вибороти золоті медалі у чемпіонаті області. Головними нашими суперниками стали херсонський «Кристал» та СК «Каховка», які теж хотіли в наступному році виступати у Другій лізі. Проте, не судилося: Нова Каховка святкувала перемогу «Енергії», яка вже в кільканадцятий раз стала Чемпіоном області, та ще й взяла обласний Кубок і впевненими кроками вийшла до Другої ліги.

Друга ліга — це зовсім інший футбол і дуже радує той факт, що наші хлопці не загубилися у сутичках із старожилками професійної ліги і продовжують дарувати вболівальникам насолоду від своєї гри. А ми, в свою чергу, будемо підтримувати команду повним стадіоном!

Читайте у номері:

ВІТАЛІЙ КЛИЧКО—ШЕННОН БРІГГС	2
«ТИ—ЧЕМПІОН»	2
«ЯК ГАРТУВАЛАСЬ СТАЛЬ»	3
«БАСКЕТБОЛ—ГРА ВЕЛЕТНІВ»	4
ФОРМУЛА-1	5
ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ	6-8

**«БІЙ ПРОТИ БРАТІВ
КЛИЧКО—СПРОБА
СУЇЦИДУ»
ЄВГЕН ХАНКІН**

«Я нокаутую Кличко», - таку фразу можна почути з уст кожного суперника братів Кличків. Але в останній раз у ці слова трохи вірилося. Шеннон Бріггс – прекрасний боксер. У його арсеналі потужний удар, добра гра на

контратаках, чудова фізична форма і, як виявилось, міцна голова.

Майже зразу ж після підписання контракту між бійцями Бріггс розпочав психологічну війну з Віталієм. Постійні погрози про відправлення Кличка на пенсію лунали від американця під час

кожного інтерв'ю. Передматчева прес-конференція взагалі перетворилась у розважально-театральне шоу імені Шеннона Бріггса. А коли прийшов час бою, усі театральні таланти боксерів залишилися за межами рингу.

На ринг Кличко вийшов повністю спокійний і зосереджений на супернику, складалося враження, що ми дивимось бій українця зі спаринг-партнером, а не з претендентом на чемпіонський титул. В основному Віталій використовував джеби та потужні двійки. Вже після п'ятого раунду не залишилось питань на рахунок переможця. Єдине, що усіх цікавило – скільки ще протримається американець (ніхто не думав, що він зуміє простояти до кінця!).

Як Шеннон витримав удари Кличка? Не зрозуміло. Удар за ударом пропускав Бріггс, але стояв, стояв як кам'яний. Десятий та одинадцятий раунди взагалі перетворилися у повну гегемонію чемпіона над претендентом. А нокауту все ще не було. Пушка, як називали Бріггса у США, ледве-ледве тримався на ногах, але падати в цей вечір він не збирався. Так і сталося. Неймовірно, але він це витримав!

Віталій Кличко залишив у себе одноголосим рішенням суддів чемпіонський пояс, а Шеннон Бріггс може пишатися тим, що витримав усі потужні удари чемпіона. Він довів, що Кличко бився зі справжнім чоловіком!

**Олексій Сімончук,
161 група**

ТИ – ЧЕМПІОН!

17 жовтня на телеканалі "Україна" відбулась прем'єра видовищного шоу власного виробництва "Ти -Чемпіон". Абсолютний чемпіон світу Костя Цзю став ведучим боксерського шоу, а допомогатимуть йому теж чемпіонка світу з боксу Аліна Шатерникова та актор Денис Нікіфоров.

Кілька місяців тривав ретельний відбір учасників шоу. Сотні претендентів, розбиті носи та щелепи, нездійснені мрії стати переможцем. Залишилось 13 боксерів, саме вони будуть боротися за титул чемпіона та головний приз – 1 мільйон гривень.

Умови змагань сурові та, можна сказати, жорстокі. Виснажливі тренування та спаринги – все, чим займаються учасники шоу. Будь-які засоби зв'язу під заборону. Бійці повністю ізольовані від зовнішнього світу та зосереджені на майбутніх суперниках.

Вже на початку шоу відбулося жеребкування, яке поділило боксерів на дві команди – «Червоних» і «Синих», а тринадцятий учасник отримав чорну мітку і вимушений битися з найнебажанішим для себе суперником, якого він сам назвав під час попереднього анкетування. Але якщо переможе - посяде місце свого суперника у відповідній команді. У протилежному випадку – першим покидає проект.

Після цього розпочинаються командні бої. Боксери, які програють, одразу ж залишають шоу. За кожну перемогу команда отримує один бал, який боксери використовують для телефонного дзвінка або для прогулянки за межами знімального майданчика.

Командні бої завершуються і залишається лише шестеро учасників. Шляхом жеребкування визначаються три пари боксерів, які будуть битися за право

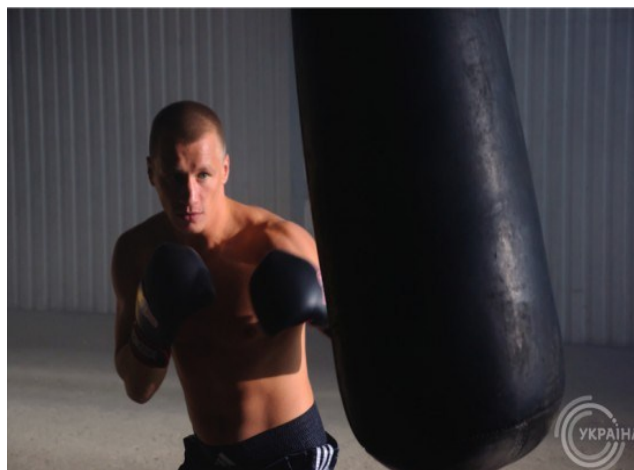

виходу до півфіналу, а четвертого півфіналіста визначить смс-голосування: один із боксерів, який вилетів на попередніх етапах, отримує другий шанс на звання чемпіона.

У півфіналі відбудеться два бої, переможені залишають проект назавжди, а переможці – крокують до фіналу. Їм залишається зробити один крок, щоб стати абсолютним чемпіоном шоу.

Кульмінаційний момент – фінал. Переможець лише один, і як тут не згадати слова великого британського футбольного тренера Біла Шенклі: «Якщо ти перший – ти перший, якщо ти другий – ти ніхто!». Сурові реалії спортивного життя.

Лера Тора, 161 група

ЯК ГАРТУВАЛАСЬ СТАЛЬ

Дев'ятого жовтня до Херсонського Державного Університету завітали "люди в білому". З'їзд лікарів? Збори релігійної секти? Якщо ви подумали саме так, то помилилися. Відбувся чемпіонат України з кіокушин-карате під егідою губернатора Херсонської області М. Костяка.

На один день спортивна зала ХДУ перетворилася на поле боротьби. Сто п'ятдесят спортсменів із одинадцяти областей, АР Крим з'їхались помірятися силами. Змагання проходили серед чоловіків, жінок та ветеранів (старше 35 років) в абсолютній категорії, серед юнаків (до 65 кг, до 75 кг, понад 75 кг) та дівчат (до 55 кг, до 65 кг, понад 65 кг) п'ятнадцяти-сімнадцяти років, а також у відділі "ката".

Незважаючи на ранній час та погану погоду за вікном, зібралось чимало людей, аби підтримати своїх близьких, друзів та просто подивитися на яскраве дійство. Проте стрілки годинни-

ка свідчили про затримку церемонії відкриття. Трохи полоскотавши терпіння глядачів, свято сили та мужності було розпочато. Один за одним на татамі крокували, сповнені впевненості у перемозі, представники з різних куточків України.

Після привітання від Херсонського міського голови В. Сальдо та організаторів присутні побачили показові виступи. Те, що виробляли каратисти, переймало подих: вправи з нунчаками, бій із палицями, вправа "тамісеварі", суть якої - перебити дошки, - як це легко робили спортсмени! Дошки, загальна товщина яких складала десь вісім сантиметрів, на очах здивованої публіки розпадалися навпіл, рвалися, ніби папір. І насамкінець видовище не для слабких на нерви - перебиття цегли. Згодом естафету перейняли малюки. Вони, демонструючи недитячі вміння з карате, зірвали шквал оплесків.

І ось настав час ікс.

Час, коли вирішиться подальша доля учасників чемпіонату. Кожен намагався показати все, на що гаразд. І головне - не потрапити на очі тренера під час нокауту чи гірше - нокауту. Але бій є бій, тому сухим з води не вийшов майже ніхто. У результаті - травми та синці, а декому ставало так зле, що лікарське втручання було життєнеобхідним.

Чи від надмірного хвилювання, чи ні, серед глядачів теж були свої жертви: лікарі госпіталізували знепритомнілого хлопця. Дійсно, ціна перемоги була великою: спалахи фотоапаратів, хвиля гучних овацій та перешіптування дівчат "який хлопець!"... Але найважливішим було те, що переможців чекала подальша участь в міжнародних змаганнях.

Особливу увагу публіки і журі привернули чоловіки в категорії "ветерани". Виявляється, вік - не перепона для занять кіокушин-карате. Цієї ж думки

«КАРАТЕ

ПРИЗНАЧЕНО
ДЛЯ БОЮ, А НЕ
ДЛЯ ТОГО, ЩОБ
ВЕСТИ ПРО
НЬОГО
РОЗМОВИ»

МЕЙТОКУ ЯГИ

ської Національної федерації Кіокушин-карате, головний тренер збірної команди України Сергій Всеволодов: «Для мене інвестиції - це діти, які тренуються в спортивних залах, а не "шляються" в підворотнях, які виховують у собі силу волі та духу, повагу до оточуючих та вміння постояти за себе. У спорті, на килимі все зрозуміло - ти переміг чи тебе перемогли у чесному бою, але ніхто за цим боєм не бачить, скільки сил та праці спортсмен вклав у себе і скільки вклали у нього тренери! Мої інвестиції - це вихова-

ні мною 84 Чемпіона України, 41 чемпіон міжнародних турнірів, 21 призер Європи, 6 Чемпіонів Європи, 1 призер Кубка Світу та безліч пацанів та дівчат в спортивних залах Херсонщини».

Надворі вже сутеніло, проте ніхто із глядачів не поспішав додому (загалом чемпіонат тривав дев'ять годин). Нарешті настала довгоочікувана мить - церемонія нагородження. Під вигуки "браво!" були визначені кращі з кращих.

У командному заліку перемо-

гли спортсмени Херсонської області, друге місце посіли представники Миколаєва, третє - полтавчани. Серед херсонців на п'єдестал пошани стали Вусал Ісмілов, Семен Гаран та Олександр Єремешко, який, до речі, відзначився найшвидшим боєм.

Не дивлячись ні на що, переможених не було, адже це доводить девіз: "Кіокушин - одна велика родина". Тому чекатимемо на нові успіхи наших спортсменів вже на світовому олімпі.

Олександр Кобельчук, 361 група

"All's fair in love and basketball".

Починаючи з 1991 року, одразу після розпаду СРСР, в Україні проводиться власний чемпіонат з баскетболу. Першим чемпіоном країни став столичний "Будівельник", що здавна вважався найсильнішою українською командою. Гегемонія київського клубу розтягнулася на шість сезонів, протягом котрих конкуренти фактично не могли нічого протиставити "Будівельнику". Ця гонка за лідером призвела і до появи перших легіонерів в українських командах – починаючи з середини 90-х років Суперліга ставала все привабливішою для американських і балканських гравців, зокрема, досить невисокого рівня. Наприкінці століття, пріоритети в Суперлізі змінилися – серйозні фінансові проблеми, що спіткали столичні клуби "Будівельник" і "Денді-Баскет", вивели їх з рангу фаворитів, натомість, на їх місце прийшли одеська БПА-Мода, маріупольський "Азовмаш" та новоутворений

Баскетбол – гра велетнів

БК "Київ". Саме під знаком протистояння двох останніх клубів пройшло майже ціле перше десятиріччя 2000-х років. Враховуючи, що в команди стали вкладатися досить солідні кошти, зростав і рівень легіонерів, котрі приїздили в українські клуби – відповідно, ті ж "Азовмаш" і БК "Київ" вже мали змогу заявити про себе на європейській арені – в період з 2005 по 2007 роки силами маріупольського та київського клубів Україна мала постійне представництво в "Фіналі чотирьох" Єврокубку ФІБА. Починаючи з 2007 року кращі клуби Суперліги виступають в європейських турнірах під егідою УЛЄБ. В той же час, гравці, що виростили на теренах Суперліги, поповнювали клуби Старого та Нового світу. Серед таких – Віталій Потапенко, Станіслав Медведенко, Леонід Яйло, Григорій Хижняк, Олександр Лохманчук, Олексій Печеров, Сергій Лішук, Сергій Гладир.

Баскетбол сьогодні,

безперечно, дитя свого часу, його девіз - ритм, темп і швидкість! У якому ще виді спорту за дві-три секунди можна провести диво-атаку або з першого пасу залишити суперника без м'яча?

Баскетбол як гра отримала широке розповсюдження і розвиток. Здається, що немає такого куточка на планеті, де б не грали в баскетбол. Інтерес до цієї гри постійно зростає, посилюється конкуренція на міжнародній арені. Така ситуація змушує постійно удосконалювати методики тренувань, враховувати тенденції розвитку цього виду спорту.

Ксенія Чернишова, 161 група

ЗА ДВА ПОВОРОТИ ДО ФІНІШУ

До закінчення сезону 2010 залишилося лише 2 гонки, а інтрига ще більше загострилася. Вирвався у лідери Алонсо, повернувся у боротьбу Гамільтон, а найшвидша команда чемпіонату знову створила собі проблеми. Коли Феттель йшов попереду Пелотону, то в мене не виникало жудних сумнівів, що він нудно доїде до фінішу, а потім і до чемпіонства. Але не тут було! У Себа горить мотор і він відстає на 25 очок від іспанця, котрий, у свою чергу, випереджає Вебера на 11 очок. Не слід забувати і про Льюїса Гамільтона, який відстає менш ніж на одну перемогу від пілота Феррарі, але Макларен виглядає повільніше за Ред-Булл та італійську стайню.

Отже, маючи на чолі не пілота РБ, а Фернандо Алонсо, кінцівка чемпіонату буде напружена і драматична. А може, вона навіть затьмарить сезон 2007, де Кімі Райконен відіграв 17 очок за 2

гонки (а по сьогоднішнім міркам це десь у районі 35-40 пунктів). Нагадаємо, що у минулому році Інтерлагос та Абу-Дабі були щасливими для Марка Вебера та Себастіана Феттеля відповідно, то що можна говорити про цей рік?

Вважаю, що поули, якщо форс-мажору не станеться, будуть

у пілотів Ред-Булл. А от що буде у гонці? Бразилія завжди радувала нас цікавими та драматичними перегами, отже, це шанс для Гамільтона наздогнати втікачів, а для Алонсо відірватися... або позбутися лідерства. Дуже багато чого буде вирішуватися через 2 тижні у Сан-Пауло. Тому що в Еміратах 100 відсотків буде суха гонка, майже на 100 від-

сотків я впевнений у поулі Феттеля, тому Алонсо та Хемілтона усю ставку треба робити на Бразилію. Не дивлячись на те, що ця траса майже ідеальна, для боліду Ред-Булл треба буде зробити феноменальну роботу.

І ще... У цьому році лідер чемпіонату жодного разу не вигравав гонку. Тому на Алонсо я не поставлю в Бразилії. Та й давно не перемагав Гамільтон. Ідеальним варіантом для інтриги в останній гонці буде дубль Макларену, схід з дистанції Алонсо та фініш на 5-6 місці пілотів Ред-Булл. Тоді щільність буде у 3-6 очок, що на сьогодні значить лише 1 позицію.

Та й у Кубку Конструкторів боротьба ще на закінчилась. Австрійці попереду лише на 27 очок. Сподіваюся, ми побачимо в останніх гонках запеклу боротьбу до останнього повороту.

Олег Ткачук, 161 група

“ДЕХТО ВВАЖАЄ,
ЩО ФУТБОЛ
СПРАВА ЖИТТЯ І
СМЕРТІ. ВОНИ
ПОМИЛЯЮТЬСЯ :
ФУТБОЛ ЗНАЧНО
ВАЖЛИВІШЕ”

БІЛ ШЕНКЛІ

МАЛЕНЬКІ РАДОСТІ ВЕЛИКОЇ ГРИ

Спостерігаючи за грою київського «Динамо» в Єврокубках та за грою національної збірної, яка не може порадувати стабільністю та результатами, засмучуєшся і починаєш сумніватися у можливість українського футболу.

Безмежною радістю на цьому тлі є 2 чемпіонати Європи – між

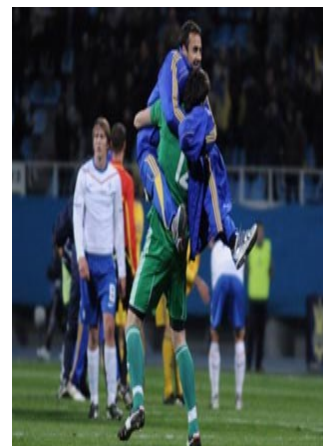
молодіжними збірними U-21 у 2011 році та Євро-2012. Перший радує участю земляків, які ще й показують досить непогану гру. А другий – тим фактом, що ми вже там і не потрібно проходити ніяких плей-офф.

Поки ще ніхто не може передбачити результату збірної, але дає привід до оптимізму гра молодіжної і те, що скоро ці

гравці будуть у складі національної команди.

Дай Бог нашим удачі і, згадуючи рекламний ролик (хоча я противник «присутності футболу в пивних промокампаніях»), хочеться сказати: «Без вболівальників футболу не існує». За наших!!!

Свген Руденко, 261 група

“НІКОЛИ НЕ
ВТОМЛЮЄШСЯ
ДИВИТИСЯ НА
ПАЛАЮЧИЙ
ВОГОНЬ,
ПОТОЧНУ ВОДУ
І НА 22
МУЖИКА, ЩО
БІГАЮТЬ ЗА
ОДНИМ
М'ЯЧЕМ”

Як козаки в футбол програвали

2012 рік ще не наступив, а вже зараз ми бачимо, що пророкування індіців Майя починають здійснюватися. Щоправда, не у всесвітньому масштабі, а всього лише в українському футболі.

Живий приклад цьому - останні товариські матчі національної дружини з канадцами та бразильцями. З такою грою, яку демонструє наша команда, соромно з'являтися на Євро, а тим паче бути його господарем. Розуміння на полі між гравцями немає, жакливі провали в обороні – це лише кілька проблем, які є у грі українців.

Але найголовніший наш недолік – тренерський штаб. Суто «динамівська кампанія» на чолі з Юрієм Калітвінцевим не може пристойно керувати найголовнішою командою країни. А Юрій Миколайович - це взагалі окрема історія. За які такі досягнення він має непогану змогу бути головним тренером команди на домашньому Чемпіонаті Європи? Невже перемога на юнацькому Євро відкриває шлях до національної збірної? Невже вирвана на останній хвилині

нічя з поляками, натужна перемога над третім складом збірної Чилі, ганьба з канадцами та закономірна поразка від бразильців не є приводом для звільнення? Звичайно, цілком ймовірний такий варіант: Федерація футболу не квапиться звільнити Калітвінцева, бо довго шукає гідну кандидатуру на посаду головного тренера. Але треба розуміти, що до Євро залишилось украй мало часу, а підготувати команду, підкреслюю саме КОМАНДУ (а не те, що ми бачимо зараз), за короткий строк зробити дуже й дуже важко. Тому прийшов час робити висновки: залишити збірну під орудою Калітвінцева чи передати її професійному, досвідченому тренеру.

Хто міг би ним стати? Найчастіше чуємо прізвища Блохіна, Яковенка, Кононова або когось із іноземних спеціалістів. Але навряд чи Олег Володимирович захоче повертатися до збірної, тим паче у нього в перспективі є можливе призначення на пост головного тренера київського «Динамо». Павло Яковенко створив чудову молодіжну команду, якій влітку грати на

Чемпіонаті Європи. Тому призначення ПалСаніча теж малоймовірно. Олег Кононов на даний момент теж весь у роботі і, скоріш за все, захоче залишитися на пригрітому містечку головного тренера львів'ян (команда «Карпати»), ніж поринути у хаос національної команди.

Логічний висновок: іноземний спеціаліст, який не має жодного відношення до наших грандів («Динамо» та «Шахтаря»), а має великий досвід на турнірах на кшталт такого, що чекає нас за півтора року. Але це ЛОГІЧНИЙ висновок. Не треба забувати, в якій країні ми живемо, і хто є президентом Федерації футболу України. Тому не дивуйтеся, коли виконуючий обов'язки Юрій Калітвінцев стане головним тренером української збірної і буде керувати командою на домашньому Євро.

Олексій Сімончук, 161 група

Тіні забутих конспектів

«Це – м'яч. Він повинен бути у нас». Так починав свої тренування найкращий футбольний британський тренер XX сторіччя Брайан Клаф. Він двічі тримав над головою Кубок Чемпіонів, тренуючи не гранд, а простий Нотінгем Форест.

А що тримали наші метри з їхніми науковими групами, мордуваннями гравців на базах, необмеженими бюджетами та «тестами Купера»? Два Кубки володарів кубків, який вигравали навіть грузинські динамівці та всілякі магдебурги, а десять років тому зовсім закрили. Може, годі вже жити за конспектами Лобановського та радіти, коли у країні з'являється раз на 5 років технічний виконавець, та й той щодня проводить у алкогольному трансі?

За 2 роки до чемпіонату Європи стали відомі місця проведення матчів та турнірна сітка, а вболівальники та експерти почали ображатися, що, мовляв, мало «українських» зустрічей віддано Києву. Усі вже вивели нашу збірну у плей-офф, немов і не було бельгійського прикладу на Євро-2000 та альпійського 2 роки тому.

Я не бачу, за рахунок чого наша збірна зможе нав'язати боротьбу за вихід з групи суперникам, які точно будуть не слабші за Україну. Ми не побачимо екзотичного Гондурасу та пішоїдної Саудівської Аравії. На Чемпіонат Європи виходять вкрай мотивовані європейські гранди та середнячки, які за теперішнього стану футболу ставлять автобус перед воротами та чекають на найменшу помилку суперника. Ми зараз маємо команду без сили волі, а най-

головніше – без класних виконавців. На Чемпіонаті Світу в Африці було доведено, що без гравців на кшталт Інєста, Снейдера, Роббен та Хаві (тобто без плеймейкерів) неможливо боротися за високі місця. А у нас таких гравців не було з часів Юрія Калітвінцева, якщо не брати до уваги Олександра Рикуну.

То ж чому у нас не народжуються нові Рикуні, Снейдери, Бергкампі, а з'являються лише Ярмоленко, Кучер та Хачеріді? Відповідь дуже проста – ми живемо минулим. Якщо перед очима наших громадян кожен день майорить Ленін, то у мізках, насамперед, дитячих тренерів

лежать конспекти Лобановського. Зайдіть на тренування у будь-яку секцію і ви побачите, як діти набігають кола чи грають у квадрати, або взагалі п'яного тренера.

Нові Круїффи та Мессі не з'являються у Динамо-2 чи у Нафтовику з Охтирки, вони з'являються на майданчиках біля шкіл та будинків, але зникають у дитячо-юнацьких школах. Їх не вчать думати на полі, забивати при виході один-на-один, правильно обробляти м'яч, шукати партнера у чужому карному майданчику, просто пасувати уперед та розвивати атаку. Їх

вчать вигравати будь-яким способом за будь-якої тактики, бо тренеру за це буде хвала та премія. Перебігати, пстрибати, переламати... А що буде дітям? Здерев'янілі ноги та відсутність футбольного інтелекту.

Навіть великий вбивця футболу Жозе Моурінью нічого домігся би, не маючи у складі свого часу Деко та Снейдера. Якщо у Європі стараннями Рехагеля та Моурінью забувають, що головне у цій грі – м'яч, а найкраща радість для глядача – це гол, то нас про це забути почав змушувати ще Лобановський у 70-ті. Тотальна ставка на фізику та гра від оборони. Це тенденція усього українського-радянського футболу. А тепер і сучасного. До київського клубу за наказом КПУ везли кращих виконавців, 80 відсотків з них буквально згнило у дублі, а на волю вибиралися далеко не кращі футболісти, а просто атлети. Іноді бували винятки на кшталт Заварова. На жаль, цей підхід був підкріплений маленькими перемогами у 75-ому і 86-ому рр. Усі команди вмирили через 3-4 роки через фізичну виснаженість. А тренери усіх рівнів брали це за приклад.

На жаль, це триває і зараз. Ми вже бачимо, до чого довела епоха «учнів Лобановського» київське Динамо, і зараз вони знову добралися до збірної України. І ми бачимо Калітвінцева за кермом збірної, її жалюгідну гру, стандартних випускників футбольних шкіл України, від яких м'яч відлітає, як від паркану.

Українському футболу терміново потрібна реанімація. І проводити її треба негайно, бо він скоро остаточно прогніє і

“ВІТЧИЗНЯНИЙ
ФУТБОЛ—ГРА
НЕ НА ЖИТТЯ, А
НА СМІХ”

SPORT TIMES —

НАВЧАЛЬНИЙ

“САМВИДАВ”

СТУДЕНТИВ

СПЕЦІАЛЬНОСТІ

“ЖУРНАЛІСТИКА” ІФЖ

ХДУ

ЗАСНОВНИК—

СИМОНЧУК О.І., 161

ГРУПА

КЕРІВНИК ПРОЕКТУ—

ОРЛОВА Н.В.

НАША АДРЕСА:

М.ХЕРСОН, ВУЛ.40

РОКІВ ЖОВТНЯ 27(5)

КОРПУС, 582

АУДИТОРІЯ)

ФОРМАТ—А4, 8

ПОЛОС

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ

БЕЗКОШТОВНО(НА

ПРАВАХ

ВНУТРІШЬОГО

КОРИСТУВАННЯ)

розчиниться, як свого часу угорський. Необхідно новий підхід до виховання молодих спортсменів на всіх рівнях. Якісна робота з вболівальниками, повна ліквідація кадрів, які не дають результату, кваліфікований тренер для національної збірної врешті-решт! Бо стан справ у першій збірній – це відображення

усього українського футболу. Досвід такої роботи в Україні вже є – погляньте на донецький шахтар. З молоддю працюють кращі вітчизняні спеціалісти, яких навчають спеціалісти з легендарної «де Тукомст» - школи Амстердамського Аяксу. Робота з вболівальниками на вищому рівні, якісна і приваблива інфраструктура. Це все буде прино-

сити прибуток, треба лише почекаати. Не дуже й то багато, футбол зараз вже дає доволі швидкий прибуток. Але гроші, перш за все, треба вкладати у талановиту молодь, бо мішки з «баксами» по полю не бігають.

Олег Ткачук, 161 група

Шагая по ЕВРОпе, или почему мы ТАК играем в футбол?

11 октября на стадионе «Прайд Парк» прошёл матч Бразилия – Украина. Несмотря на товарищеский статус, этот поединок привлекал к себе внимание всех украинских болельщиков. Матч, безусловно, обещал быть интересным, но в свете игры с Канадой он внушал серьёзные опасения. И, как выяснилось, не безосновательно.

Наши футболисты показывали более качественную игру, чем с Канадой, но это-то была уже Бразилия. На 6-й минуте она нанесла опасный удар в лице защитника Барселоны Дани Алвеша. На 25-й минуте он ухитрился пробить – и записал на свой счёт первый гол в матче..

После этого последовал целый ряд осечек со стороны наших: неточные передачи, уйма пасов назад... И ни одного момента у ворот соперника! А бразильцы продолжали атаковать. Давид Луис, Карлос Эдуардо, Пато – кто только не отметился у рамки Диканя! Правда, большинство ударов приходилось мимо отверстия ворот, а в остальных случаях Дикань оказывался на месте.

И вот, уже на 43-й минуте, наступил один из самых драматичных моментов игры –

Алиев забил гол. Но перед самым ударом Милевский нарушил правила против Давида Луиса, и мяч влетел в ворота уже после свистка арбитра. Наконец прозвучал свисток на прерыв. Как хотелось верить, что в раздалке тренер найдёт нужные слова, от которых игроки воспрянут духом! Но, очевидно, таких слов сказано не было.

Всё, что происходило дальше на поле, неизменно вело нас к пропасти. Из всех событий, предшествовавших второму голу, можно отметить удар Ротаня, рикошетнувший в штангу. А Калитвинцев начал продолжать делать замены, которые плавно приближали состав к тому, стартовому «противоканадскому». И так, на поле вышел Селезнёв, заменив, как легко догадаться, Милевского. А через две минуты нам забили. Мандзюк зевнул Пато, который с подачи Карлоса Эдуардо удвоил счёт. Финальный свисток – 2:0

Казалось, что Юрий Калитвинцев сделал правильные выводы после игры с Канадой. Ошибки были устранены, состав изменён, установки даны... Но что же всё-таки произошло? Почему игра посыпалась с первых минут матча? Почему мы безнака-

занно позволили бразильцам дважды расписаться в наших воротах? Ответы на эти и многие другие вопросы интересуют сейчас украинских болельщиков, которые в ожидании Евро 2012 замирают в ужасе, представляя выступление на турнире нашей команды. Как, интересно, мы будем противостоять чемпионам мира, если с трудом вырываем ничью у Канады (ясно, что это не самый сильный соперник) и оказываемся совершенно бессильными перед противником, который этим летом в ЮАР дошёл только до четвертьфинала? А в 2012 году к нам приедут Испания, Голландия и Германия... Сможет ли Юрий Калитвинцев найти правильное решение для вывода команды из застоя, сможет ли, если это не удастся, президент ФФУ обеспечить ему достойную замену? А время идёт, и с каждым днём у нашей команды остаётся всё меньше и меньше времени для подготовки. Но напоследок мне хочется напомнить нашим болельщикам о том, что их поддержка, особенно в трудный момент – это неотъемлемая часть отличной игры в футбол. Так давайте же обеспечим её сборной Украины!

Святослава Томенко, 161 группа